

th

Rama IX Art Museum Foundation

FRIENDS EVER

THE 4th ART EXHIBITION OF PSG. 36

นิทรรศการศิลปกรรม ครั้งที่ 4 กลุ่มศิลปิน จปภ.36
ณ หอศิลป์ร่วมสมัยราชดำเนิน 6 พฤศจิกายน - 6 ธันวาคม 2558

Rama IX Art Museum Foundation

คำนำ

นิทรรศการศิลปกรรมของ กลุ่มจปภ.36 ประจำปี2558นี้เป็นครั้งที่4แล้ว เป็นครั้งที่ม่สมาชิกร่วมแสดงมากที่สุด19คน มีศิลปิน
รับเชิญเป็นเกียรติแก่ กลุ่มจปภ.36 จำนวน3ท่านคือ **ศาสตราจารย์กัญญา เจริญสกุล** ศิลปินหญิงที่มีผลงานโดดเด่นเป็นที่ประจักษ์
มายาวนาน ที่สำคัญคือความรักและเมตตาต่อลูกศิษย์จปภ.รุ่น36เสมอมา **อาจารย์สมศักดิ์ เขาวนธาดาพงศ์** ศิลปินนามอุโฆษซึ่งสมาชิก
จปภ.36หลายคนเป็นลูกศิษย์ท่าน ได้ให้เกียรติมอบผลงานเข้าร่วมแสดงกับกลุ่มฯ และได้เสียสละเวลาเขียนบทความให้ทางกลุ่มฯ ตีพิมพ์ใน
สูจิบัตรเล่มนี้เรื่อง **“จิตใต้สำนึกเกี่ยวกับกลุ่มศิลปิน”** แม้จะเป็น “จิตใต้สำนึก” แต่ก็ป็นสิ่งอันตกผลึกจากประสบการณ์จริงของการเป็นผู้นำ
กลุ่ม**white** ที่โด่งดังระดับนานาชาติเมื่อเกือบ20ปีที่แล้ว พสมพสานกับการเป็นอดีตผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงวัฒนธรรม “จิตใต้สำนึก”นี้
จึงมีข้อคิดและเนื้อหาสาระน่าสนใจยิ่ง ศิลปินรับเชิญอีกท่านคือ **อาจารย์พอง เช่งทิว** ผู้สนใจในวงการศิลปะรุ่นใหม่ที่อยู่ต่ำกว่า40
ขวบไม่คุ้นเคยกับชื่อนี้สัก แต่หากย้อนไปเมื่อ30กว่าปี อาจารย์พองเป็นศิลปินร่วมสมัยชั้นแนวหน้าที่ค้นคว้าสร้างสรรค์การนำรูปแบบศิลปะไทย
ประเพณีพสมพสานกับการแสดงออกในแบบศิลปะร่วมสมัยได้อย่างโดดเด่น หากแต่ท่านได้ละทิ้งความเป็นป้าจากของศิลปินร่วมสมัย ไปศึกษา
เรียนรู้ และพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นศิลปะพื้นบ้าน และการศึกษาทางเลือก การนำผลงานออกมาร่วมแสดงเป็นเกียรติกับลูกศิษย์ครั้งนี้
อาจารย์ไม่ใช่ครั้งแรกของการนำผลงานออกสู่สาธารณชนหลังจากท่างหายไปหลายสิบปี แต่ก็เป็นโอกาสอันดีที่จะได้ชื่นชมผลงานของท่านอีกครั้ง
กลุ่มจปภ.36 ขอขอบพระคุณอาจารย์ทั้ง3ท่านไว้ ณ โอกาสนี้

กลุ่มจปภ.36 คือกลุ่มศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยศิลปากรคณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์รุ่นที่36 (จบปีพ.ศ.2527 ปีการศึกษา2526)
ที่กลับมารวมกลุ่มกันแสดงผลงานศิลปกรรมหลังจากที่ห่างหายกันไป30กว่าปี ในครั้งนี้กลุ่มฯ เปิดแนวร่วมโดยมีอธิดา รุ่น34 และวิรัชชา
รุ่น35 มาร่วมสร้างสีสันและบรรยากาศให้คึกคักเพิ่มขึ้น หากดูจากบทความจิตใต้สำนึกเกี่ยวกับกลุ่มศิลปินในสูจิบัตรนี้ การรวมกลุ่มของศิลปิน
มีมาเนิ่นนานไม่ใช่ของใหม่ ในประเทศไทยก็มีกลุ่มศิลปินมากมายหลายสิบกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มก็กันไปตามกฎแห่งอนิจจังคือเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป
กลุ่มจปภ.36 ก็เช่นกันคงหนีไม่พ้นกฎดังกล่าว แต่ในขณะที่ตั้งอยู่นี้ พวกเรามีความปรารถนาจะขยายแนวร่วมก้าวข้ามข้อจำกัดต่างๆ และพัฒนา
ให้กลุ่มฯ ได้มีบทบาทที่มีคุณค่าต่อสังคม เพื่อให้การตั้งอยู่มีความหมายมากกว่าการรวมกลุ่มกันแบบเฉพาะกิจ

ในท้ายนี้ กลุ่มจปภ.36 ขอขอบพระคุณ **ดร.ก้องเกียรติ โอภาสวงการ** ประธานกรรมการบริหาร บริษัทหลักทรัพย์ เอเซีย พลัส จำกัด
(มหาชน) ที่กรุณาเสียเวลาให้เกียรติมาเป็นประธานในพิธีเปิด ครี้งนี้เป็นครั้งที่2 ที่ท่านให้เกียรติแก่กลุ่มฯ
ขอขอบพระคุณ **ดร.เวิจิก มินทร์ อังคิณศ** ผู้ก่อตั้งและกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท เอสวีไอเอ จำกัด (มหาชน)
ที่ให้การสนับสนุนกลุ่มฯ เป็นอย่างดียิ่งตลอด3ปีที่ผ่านมา และในครั้งนี้ท่านมาร่วมเป็นวิทยากรในศิลปะเสวนา ที่กลุ่มฯ ได้จัดขึ้นระหว่าง
การแสดงนิทรรศการ ขอขอบพระคุณเหล่าศิลปินร่วมสมัยรายดาเนินที่ให้การสนับสนุนพื้นที่จัดนิทรรศการ
และขอขอบพระคุณผู้ให้การสนับสนุนกลุ่มฯ ในทุกๆด้าน

กลุ่มจปภ.36 / พฤษภาคม 2558

ตามประวัติศาสตร์ศิลปะทั้งในซีกโลกตะวันตกและตะวันออก บ้างจากศิลปินที่ยิ่งใหญ่มักเป็นผู้นำหรือปรมาจารย์ ซึ่งมีผู้ช่วยหรือลูกศิษย์สำหรับคอยเป็นลูกมือช่วยปฏิบัติงานและสืบทอดวิชาความรู้ ฝีมือ เทคนิคด้านต่างๆ ที่เป็นแบบเฉพาะของตน เพื่อรักษาสืบสานและเผยแพร่ผลงานความโดดเด่นทางฝีมือให้ขจรขยายไป ในช่วงที่ยังมีชีวิตอยู่จึงมีการรวมกลุ่มหรือสถาปนาตัวเองเป็นสำนักเพื่อสร้างสรรคงาน ตามบัญชาของผู้มีอำนาจเจ้าผู้ครองนคร ขุนศึก ผู้นำทางศาสนาจักร หรือพ่อค้าวานิช ผลงานแต่ละสำนักแสดงไว้ซึ่งรูปแบบ เอกลักษณ์ของศิลปิน แม้ตัวเองจะล่วงลับไปแล้ว แต่หากลูกศิษย์หรือสำนักยังคงความเข้มแข็งก็อาจสืบทอดคุณค่า แบบอย่าง トラบเก่าที่ยังมีผู้นิยมชมชอบผลงานต่อไปอีกนานเท่านาน

การรวมตัวกันในรูปของสำนักหรือกลุ่มจึงมีความสำคัญ ได้รับการสานต่อแม้เวลาจะล่วงเลยไปนานเท่าใดก็ตาม ในช่วงเวลาของยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการในอิตาลี สกุลช่างของ **Leonardo da Vinci, Rafael, Caravaggio** มีความเฟื่องฟู ในสมัยบาโรกที่ Antwerp สำนักของ **Peter Paul Rubens** ก็มีชื่อเสียงไปทั่วยุโรป หรือในเนเธอร์แลนด์สำนักของ **Rembrandt** ก็สร้างชื่อเสียงความลือลั่นไม่แพ้กัน สกุลช่างหรือ วิวัฒนาการในการศิลปกรรมเกิดขึ้นจากการรวมกลุ่ม พนักกำลังของกลุ่มบุคคลหลายๆคน ที่มีแนวความคิด การทำงานที่สอดคล้องกัน ร่วมมือกันผลักดันเผยแพร่คตินิยมแนวทางการสร้างสรรค์ของกลุ่มตนเอง จนเป็นที่ประจักษ์ยอมรับของประชาชน เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นมายาวนานต่อเนื่องจนเป็นเรื่องปกติธรรมดา การพลัดถิ่นหน้าการเปลี่ยนแปลงทางศิลปกรรมเกิดขึ้นจากเหตุปัจจัยรอบด้าน ทั้งด้านการเปลี่ยนแปลงทางอำนาจการปกครอง ความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี รูปแบบ วิถีชีวิตทางสังคม แม้กระทั่งการต่อต้านต่อคติความเชื่อในด้านสุนทรียศาสตร์ของศิลปกรรมเอง ล้วนมีผลโดยตรงต่อวิวัฒนาการทางด้านศิลปะตลอดมาทุกยุคทุกสมัย

ในโลกสมัยใหม่ตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในด้านศิลปกรรม เห็นได้ชัดเมื่อนักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบทฤษฎีแสง-สีซึ่งมีผลต่อการรับรู้ความจริงที่อยู่เหนือการมองเห็นด้วยตา ทำให้ศิลปินรุ่นใหม่ในฝรั่งเศสกลุ่มหนึ่งนำทฤษฎีนี้มาใช้ในการเขียนภาพสะท้อนกฎเกณฑ์ความเชื่อแบบเก่า แม้จะถูกล้อมวลงและสังคมตั้งข้อรังเกียจและเหยียดหยันต่างๆนาๆ แม้กระทั่งชื่อกลุ่มก็เกิดขึ้นจากเจตนาเสียดสีให้สอดคล้องกับชื่อภาพเขียนขึ้นหนึ่งว่าเป็นพวก **"Impressionist"** นับเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ ที่ศิลปินได้นำศาสตร์ทางศิลปกรรมเชื่อมโยงเข้ากับหลักการทางวิทยาศาสตร์และศาสตร์อื่นๆ สร้างรากฐานให้กับงานศิลปะสมัยใหม่ในการก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ในศตวรรษที่ 20-21 เราจึงเห็นบทบาทของกลุ่มศิลปินที่ประดังหน้านำเสนองานศิลปะรูปแบบใหม่ๆในทุกรูปแบบ 10 ปี สร้างกระแสความเคลื่อนไหว และส่งผลกระทบต่อวงการด้านอื่นๆไม่มากนักน้อยเช่น งานออกแบบ วรรณกรรม สถาปัตยกรรม ดนตรี แฟชั่น และวิถีชีวิตวัฒนธรรมใหม่ในโลกยุคโลกาภิวัตน์

วงการศิลปกรรมในประเทศไทยเองก็ไม่แตกต่างไปจากนานาชาติทั่วโลกซึ่งต่างก็มีประวัติความเป็นมาทางศิลปะของตนเอง **"กลุ่มจิตรกรวรรณศิลป์"** ได้ถูกบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ศิลปะของไทยว่าเป็นกลุ่มศิลปินรุ่นแรกที่รวมตัวจาก นายช่าง ศิลปินหลายแขนง เพื่อร่วมขับเคลื่อนกิจกรรมและจัดแสดงศิลปะในช่วงต้นๆ ที่ศิลปะสมัยใหม่ยังไม่เป็นที่รู้จักและยอมรับในสังคมไทย กระทั่งเมื่อทางราชการได้เข้ามาเป็นเจ้าภาพจัดประกวดศิลปกรรมแห่งชาติตั้งแต่ปีพ.ศ.2492 เป็นต้นมา ซึ่งได้ช่วยยืนยันให้งานศิลปะรูปแบบใหม่ในประเทศไทย ได้มีพื้นที่และบทบาทในฐานะสัญลักษณ์ของความก้าวหน้าทางศิลปะ วัฒนธรรมสมัยใหม่ ร่วมกับนานาชาติอารยประเทศ

ความสำคัญทางด้านศิลปะในยุคปัจจุบันดูเหมือนจะเป็นที่เข้าใจกันมากขึ้นแล้วในสังคมไทย เพราะประเด็นของสุนทรียศาสตร์ในงานศิลปะ การสื่อความหมายและคุณค่าของงานศิลปกรรมแม้จะเป็นนามธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่มีคุณค่าต่อด้านความรู้สึกและจิตใจที่ลึกซึ้งไปถึงขั้นจิตวิญญาณ บ่งบอกถึงความเป็นอารยชน ความเป็นชาติ เป็นที่รับทราบในหมู่ประชาชนเยาวชนที่ได้รับการถ่ายทอดอวัยวะผ่านการศึกษาจากวิชาประวัติศาสตร์ สังคมวัฒนธรรมมาอย่างซาบซึ้งใจ แต่ในอีกด้านหนึ่งกลับเป็นที่น่าเสียดายว่า รัฐไม่ได้วางสถานะภาพของงานศิลปกรรมให้มีบทบาทที่มีส่วนสำคัญในด้านการเศรษฐกิจที่จะช่วยพัฒนาประเทศ การปลูกฝังหรือส่งเสริมศิลปะรัฐจึงไม่ได้ทุ่มเทในการจัดวางโครงสร้างเพื่อรองรับให้งานศิลปะมีศักยภาพในเชิงพาณิชย์ หรือจัดแผนกลยุทธ์ที่จะทำให้ศิลปกรรมแขนงต่างๆเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่จะสร้างความเข้มแข็งให้กับการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ แม้ยังไม่ชัดเจนนักว่าเมื่อใดที่รัฐเริ่มมีแนวโน้มและการพูดถึงนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่ผนวกรวมเอาศิลปะหลายๆด้าน ให้เข้ามาเป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการแข่งขันกับนานาชาติเพื่อสร้างรายได้ให้กับประเทศ ทั้งที่ในวันนี้มีครบครันรอบบ้านในอาเซียนได้เตรียม และดำเนินงานด้านนี้อย่างเป็นรูปธรรมล่วงหน้าไปก่อนเราว่าสองทศวรรษ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย และอีกหลายชาติที่กำลังตามมาอย่าง เวียดนาม อินโดนีเซีย หรือฟิลิปปินส์ ซึ่งเดิมเป็นประเทศเดียวในอาเซียนที่เคยส่งเสริมด้านศิลปะมาอย่างเข้มแข็งต่อเนื่องในยุคของประธานาธิบดีมากอส เมื่อประเทศประสบปัญหาทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม อย่างหนักทำให้ประเทศถดถอยล้าหลังไปนาน มาวันนี้ฟิลิปปินส์เริ่มฟื้นตัว เชื่อว่าถ้าอีกไม่ช้าจะเป็นประเทศที่จะเดินหน้าในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

เป็นระยะเวลาเกือบ 30 ปีที่ผ่านมาประเทศไทยได้ผลิตบัณฑิตทางด้านศิลปกรรมปีหนึ่งๆมีจำนวนไม่น้อย แต่ในจำนวนนี้จะมีผู้ดำรงสถานะคนทำงานศิลปะเป็นอาชีพหลักเพียงไม่กี่คน โดยที่ยังไม่กล่าวถึงคุณภาพของผลงาน อีกส่วนหนึ่งไปประกอบอาชีพครู-อาจารย์หรืออาชีพอื่นๆที่อาจเกี่ยวข้องหรือไม่มีส่วนสัมพันธ์กับด้านศิลปะเลย คำถามที่เกิดขึ้นก็คือ บุคลากรกลุ่มนี้ยังเหลือผู้สนใจที่จะค้นคว้าฝึกปฏิบัติสร้างงานศิลปะที่ได้รู้เรียนมาหลายต่อหลายปีอยู่อีกสักที่มากน้อย? การได้ผ่านการศึกษาระดับปริญญาทางด้านศิลปะ ก็ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันว่าเป็นผู้ที่สร้างงานศิลปะที่มีคุณภาพดีเสมอกันได้ทุกคน และถ้ายังไม่ได้ทำงานต่อเนื่อง ความรอบรู้ ชำนิชำนาญ ก็อาจเสื่อมถอยลงได้อีก รวมทั้งโอกาสที่จะกลับมาสร้างงานอาจน้อยลงทุกขณะเมื่อนำที่ความรับผิดชอบในอาชีพของตนมีสูงขึ้น

อย่างไรก็ตามในแวดวงศิลปะในประเทศไทยไม่เคยประสบปัญหาขาดแคลนศิลปิน ปัญหาที่น่าวิตกกว่าก็คือ ทำอย่างไรจึงจะสร้างจำนวนผู้ชม ซึ่งก็คือเยาวชน ประชากรทั่วไปให้เกิดวัฒนธรรมความนิยมชมชื่นศิลปะ ให้มีสัดส่วนจำนวนเพิ่มมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ รัฐต้องมีหน้าที่ส่งเสริม การศึกษาเรียนรู้ด้านศิลปะให้ถูกทาง วางพื้นฐานจัดหลักสูตรการเรียนการสอนด้านศิลปะตั้งแต่ชั้นประถม-อุดมศึกษา ซึ่งไม่เน้นด้านการฝึก ทักษะแต่ปลูกฝังการรับรู้ ความเข้าใจ แก่นสาระของศิลปะ รัฐต้องสนับสนุนการจัดสร้างแหล่งเรียนรู้ หอศิลป์ในทุกจังหวัด เพื่อหล่อหลอม ให้พลเมืองมีจิตใจ รสนิยมและคุณภาพชีวิตที่ดีงาม ซึ่งในอนาคตกลุ่มผู้ชมเหล่านี้อาจพัฒนาไปสู่การเป็นผู้อุปถัมภ์สนับสนุนกิจกรรมทางศิลปะ เป็นนักสะสมเป็นผู้ประกอบการทางด้านศิลปวัฒนธรรม ที่จะสร้างเม็ดเงินขึ้นจากผลผลิตทางศิลปะเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจของชาติ

เมื่อมองในภาพรวมวันนี้ผู้มีอาชีพด้านศิลปวัฒนธรรม โดยเฉพาะคนทำงานด้านทัศนศิลป์ยังคงเป็นอาชีพที่มีรายได้ไม่มั่นคง แม้ว่าจะมีศิลปินที่ ประสบความสำเร็จทั้งด้านชื่อเสียงและรายได้ในระดับชาติและนานาชาติจำนวนหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับการยอมรับจากประชาสังคมเมื่อล่วงเข้าสู่ ช่วงปลายของชีวิต นั้นย่อมฉายภาพให้เห็นว่าในช่วงวัยทำงานของพวกเขาต้องพิสูจน์ตัวเองผ่านการสร้างสรรค์มายาวนาน การเดินทางบน เส้นทางนี้ยิ่งยิ่งโดดเดี่ยวจึงเป็นเรื่องค่อนข้างยากลำบาก ฉะนั้นการรวบรวมเพื่อนในรุ่นหรือต่างรุ่น จากสถาบันเดียวกันหรือต่างสถาบันซึ่ง ตกอยู่ในสถานะและเงื่อนไขคล้ายคลึงกันจัดตั้งเป็นกลุ่มศิลปิน จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจกลับมาทำงานศิลปะ และมีพลังที่จะสร้างโอกาสในการจัดแสดงนิทรรศการร่วมกัน การรวมตัวของกลุ่มศิลปินในลักษณะนี้ซึ่งเกิดขึ้นเสมอ บางกลุ่มอาจรวมกันเพราะ มีความสนใจเกี่ยวกับประเด็นด้านความคิดทางศิลปะ บางกลุ่มใช้ประเภทของงานศิลปะเป็นตัวตั้ง เป็นต้นว่าจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์เช่น กลุ่มประติมากรไทยบางกลุ่มรวมตัวกันด้วยการแบ่งบอกถึงแหล่งกำเนิดหรือภูมิภาคถิ่นอาศัยของมวลสมาชิกเช่น **กลุ่มเร** ของภาคใต้ **กลุ่มลานนา** ของภาคเหนือ **กลุ่มอีสาน** **กลุ่มบูรพา** บางครั้งรวมกันด้วยสถานะทางวิชาชีพเช่น **กลุ่มผู้กินกาแฟ** หรือ บางกลุ่มรวมกันเพราะสนใจเนื้อหารูปแบบเหมือนกันเช่น ภาพเปลือย ภาพคนเหมือน ภาพทิวทัศน์ฯ แต่ส่วนใหญ่มีกรรวมตัวแบบหลวมๆ โดยมีเป้าหมายเชิงอุดมการณ์ที่จะยืนหยัดทำงานศิลปะอย่างต่อเนื่อง ในแบบที่ต่างคนต่างทำตามแนวทางเฉพาะของตนเองเมื่อได้จังหวะเวลา ก็จัดแสดงร่วมกันเสียคราวหนึ่ง กลุ่มศิลปินที่เคยประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งของอดีตที่ผ่านมาซึ่งกิจกรรมมีพลังในการสร้างกระแส ความตื่นตัวให้กับวงการศิลปะ แม้จะไม่มีคำประกาศที่อธิบายขยายความคิดที่เป็นทฤษฎีชัดเจน แต่ก็มีลักษณะบางประการที่เป็นแก่นแกน ในการสร้างสรรค์ร่วมกันเช่นเน้นในด้านการสืบทอดขนบความเชื่อ จิตวิญญาณในศิลปะแบบไทยของ **“กลุ่มศิลปะไทย23”** หรือการให้ความสนใจกับทางเลือกในการใช้สื่อวัสดุและพัฒนาความเป็นไปได้ใหม่ๆของสื่อสีน้ำเช่น **“กลุ่มwhite”** หรือ **“กลุ่มอุกกาบาต”** ที่วิพากษ์ประเท้วต่อต้าน ความไม่ชอบธรรมทางสังคม การเมืองการทำลายสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการเสียดสีวัฒนธรรมในสังคมบริโภคนิยมโดยผ่านสื่อศิลปะ หลายประเภททั้ง จิตรกรรม งานเขียน บทกวี บทความวิจารณ์หรือศิลปะแสดงสด **“กลุ่มศิลปินรักขัณฑ์พื้นป่าตะวันตก”** มีจุดหมายในการ รณรงค์ให้เกิดความตระหนักในการรักษาสภาพและทรัพยากรธรรมชาติ ป่าไม้โดยนำศิลปินลงไปในพื้นที่จริง เพื่อสร้างสรรค์ผลงานหรือ กลุ่มศิลปินเล็กๆเช่น **“กลุ่มก๊วยตัน”** ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกไม่กี่คน แต่มีทิศทางนำเสนอผลงานในรูปแบบเหนือจริง และงานของกลุ่มศิลปิน ที่ตั้งชื่อได้อย่างลึกซึ้ง สูงส่ง แต่ให้สมาชิกสร้างสรรค์ได้อย่างอิสระคือ **“กลุ่มธรรม”** (เพราะทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นธรรมะ) เป็นต้น ...

เท่าที่ผ่านมานิทรรศการศิลปะภายใต้ชื่อกลุ่มศิลปินต่างๆเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ชื่อของกลุ่มมักจางหายไปจากความทรงจำของผู้ชมพร้อมกับ เมื่อนิทรรศการจบสิ้นลง เพราะส่วนใหญ่รวมกลุ่มโดยมีเป้าหมาย เพื่อเสริมศักยภาพในด้านการบริหารจัดการ ไม่ได้เน้นความสำคัญไปที่ แนวความคิดหลักที่มีความเชื่อร่วมกัน อันจะทำให้ผลงานของกลุ่มแสดงทิศทาง มีพลังที่จะก่อให้เกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เหมือนอย่างเช่น กลุ่มศิลปินในระดับสากล ที่นำเสนอผลงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน ซึ่งสร้างผลกระทบและอิทธิพลต่อวงการเช่น กลุ่ม **Nabi** ในฝรั่งเศส กลุ่ม **The Bridge, Blue Rider**, กลุ่ม **Zero** ในเยอรมนี กลุ่ม **The Eight** ในอเมริกา กลุ่ม **De Stijl** ในเนเธอร์แลนด์ กลุ่ม **CoBra** ในยุโรปเหนือ กลุ่ม **Gutai** และ **Mono-Ha** ในญี่ปุ่น ซึ่งนอกจากจะช่วยจุดประกายแนวคิดในการสร้างสรรค์แล้ว ยังกระตุ้นสร้างความสนใจ ให้กับประชาชนทั่วไปด้วย ในบางกรณีการรวมตัวในลักษณะรวบรวมเพื่อนพ้อง น้อง พี่ ศิษย์เก่าร่วมสถาบันเดียวกันในแบบที่ **Damien Hirst** รวมกลุ่มศิลปินรุ่นใหม่ ส่วนใหญ่จบจากสถาบันศิลปะ **Goldsmith** ของอังกฤษในนามกลุ่ม **Young British Artists** หรือ **ybas** ในช่วง ปลายทศวรรษที่ 80 ต่อ 90 ซึ่งสร้างกระแสความฮือฮาและเป็นที่โศกนาฏ เพราะความแรงและรูปแบบของงานศิลปะที่เสียดสี ดากดำ และท้าทาย งานร่วมสมัยในกรอบเดิมๆ กลายมาเป็นกลุ่มที่ช่วยพลิกฟื้นให้ศิลปะร่วมสมัยของอังกฤษที่ซบเซามานาน หวลกลับมามีชีวิตชีวา มีหน้ามีตา ในเวทีระดับนานาชาติอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามในท้ายที่สุดแล้วสมาชิกของกลุ่ม **ybas** ต่างก็แยกย้ายไปสร้างชื่อเสียงของตนเอง หลายนคน ประสบความสำเร็จอย่างสูงยิ่ง

การรวมจัดตั้งเป็นกลุ่มของคนทำงานศิลปะเป็นเรื่องดี เป็นโอกาสและความหวังสำหรับอนาคตของโลกศิลปะร่วมสมัยในประเทศไทย ต้องไม่ลืมว่า กลุ่มประกอบขึ้นจากบุคคลหลายคน ไม่ใช่เพียงเพราะมีผู้นำเพียงคนเดียว แต่สมาชิกทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกัน และต้องมีความมุ่งมั่นที่จะสร้างงานศิลปะอย่างแน่วแน่ ความมั่นคงของแต่ละคนเมื่อรวมเป็นกลุ่มมีความแข็งแกร่งพร้อมที่จะฟันฝ่าอุปสรรค การแจกจ่ายแบ่งปันหน้าที่ ในการจัดการด้านต่างๆแก่สมาชิกทุกคน เพื่อฝึกฝนให้มีความรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งถือเป็นหลักการบริหารที่จะเสริมให้การดำเนินงานของกลุ่ม เป็นไปอย่างราบรื่น การมีส่วนร่วมประชุมแสดงความคิดเห็น เป็นส่วนหนึ่งของการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร เติบโตองค์ความรู้หรือสาระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไปของวงการศิลปะที่ดำเนินอยู่ทั้งในระดับชาติและระดับสากล ประการสำคัญสุดท้ายคือความต่อเนื่องของกิจกรรมที่จะ นำเสนอสู่สังคม ต้องดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ ไม่ใช่การรวมกันเฉพาะกิจชั่วคราวช่วยยาม

ถ้ากลุ่มศิลปินสามารถปฏิบัติและรักษามาตรฐานเหล่านี้ไว้ได้ การเลิกลา สลายกลุ่ม ก็จะไม่เกิดขึ้น แต่ในความเป็นจริงไม่มีสิ่งใดที่ยั่งยืนถาวร ถ้าหากจะเกิดก็ควรรักษาไว้ได้ สิ่งที่สำคัญต้องรักษาให้คงอยู่ในตัวของสมาชิกแต่ละคนก็คือ ความศรัทธา ความมั่นคงต่อการสร้างสรรค์งานศิลปะ เป็นการเตรียมพร้อมเพื่อวันหนึ่งข้างหน้า สมาชิกแต่ละคนจะก้าวไปสู่ความเป็นศิลปินเดี่ยว ที่ไม่หวั่นเกรงต่อความเดียวดายอีกต่อไป

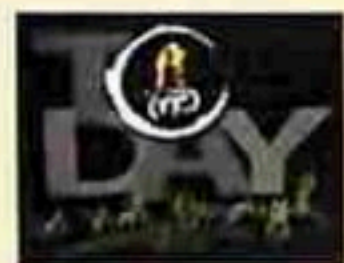
สมศักดิ์ เชาวน์ธาดาพงศ์

ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๔ ได้เกิดการชุมนุมของคนกลุ่มหนึ่ง ประมาดยิ่งไปกว่าคน แต่ละคนก็พูดถึงเรื่องราวในอดีตที่แสนจะโรแมนติกและสุดมันส์
วีรกรรมที่พูดได้ไม่มีเบื่อ มีเรื่องราวต่างๆที่พูดได้ไม่รู้จบ บ่งบอกให้เห็นถึงมิตรภาพที่ยังคงเหมือนตอนวัยหนุ่ม....

เมื่อการชุมนุมผ่านไปหลายเวลา ชายจะกินกลุ่มหนึ่งราว ๕-๖ คน ได้สมรู้ร่วมคิดที่จะก่อการ[ก] เพื่อสร้างวีรกรรมกันอีกครั้ง จึงรวบรวม
สมัครพรรคพวก ได้จำนวนหนึ่งที่มีฝีมือทุกเหล่า แล้วเรียกตัวเองว่ากลุ่ม “๑.๒.๓.๔” ไปตระเตรียมกองกำลัง...เวลาผ่านไปปีเศษ จึงได้เข้าสู่
สมรภูมิ ทำการบุกยึด **หอศิลปกรุงเทพฯ** สำเร็จ สร้างวีรกรรมในแบบฉบับของตนเองได้อย่างล่ำฟ้าเพย...ปี่รุ่งขึ้นได้เข้ายึด **วังสวนผักกาด**
สำเร็จอีก...ปีต่อมาเริ่มมีผู้เชี่ยวชาญในสมรภูมิมากขึ้น จึงบุกฝ่าเมือง **จามจุรี** ได้อย่างง่ายดายสมใจปรารถนา

มาบัดนี้เหล่าผู้กล้าเริ่มเข้าติดประชิดเมืองหลวงที่จะทำการครั้งใหญ่อีกครั้ง จึงรวบรวมผู้กล้าได้เพิ่มอีก เมื่อกองกำลังเข้มแข็งขึ้นจึงได้บุกยึดเวลาย่ำค่ำ
แรม ๑๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีมะแม พุทธศักราช ๒๕๕๔ เข้าปะทะเมืองหน้าด่านอย่าง **ราชดำเนิน** เหตุการณ์กำลังขึ้นไป...

....ณ. ที่แห่งนี้เหล่าผู้กล้าได้สร้างวีรกรรมและพลวานเอาไว้ให้คนในบ้านเมืองได้ชื่นชม แม้จะว่าเหตุการณ์ในภายหน้าจะเป็นอย่างไร
แต่เหล่าผู้กล้าก็ยังสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ไปด้วยกัน **เพราะมีคำว่าเพื่อนอยู่ในใจเสมอ.....จึงป่ะ**

ประสาทศิลป์ รัตนศิริศักดิ์

ศ.กัญญา เจริญศุภกุล KANYA CHAROENSUPKUL

อัปสร / APSARA

เทคนิคผสม 70 x 90 ซม.

อัปสรล่องลอยไปในสรวงสวรรค์

เบาดุอาบุยเมมผ่านกาลเวลา

และยังคงผ่านไป

ตราบนามพระนครเป็นธุลี

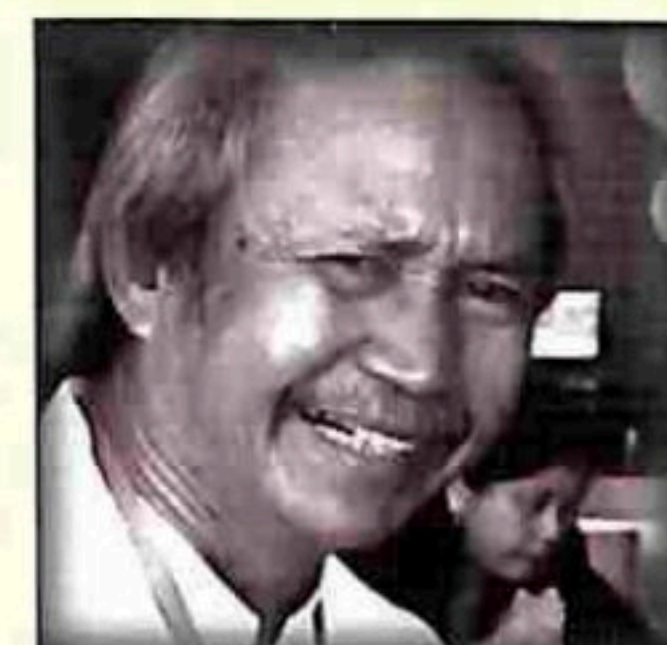
ทรัพย์งาในดินสีหน้า 1

เทคนิค ดินแดง คราม พื้นเมืงมะขามดินสอพองบนกระดาษทำเอง 24 x 25 ซม.

ทรัพย์งาในดินสีหน้า 2

เทคนิค ดินแดง คราม พื้นเมืงมะขามดินสอพองบนกระดาษทำเอง 31 x 31 ซม.

ฟอง เซ่งกิ้ง PHONG SAENG-GING

สถาบันอาศรมศิลป์ 399 ซ. อานามิยามเจริญ 25 แขวงท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150 โทร. 089-416-6868

การนำทรัพยากรท้องถิ่น ที่มีอยู่เช่น
ดินแดง, ดินสอพอง, เมืงมะขาม หรือ
สิ่งที่เราพลัดขึ้น คือคราม มาใช้
ในการสร้างสรรค์ศิลปะ
เพื่อกระตุ้นของเอกลักษณ์
ประจำถิ่นและความเป็นพื้นบ้าน

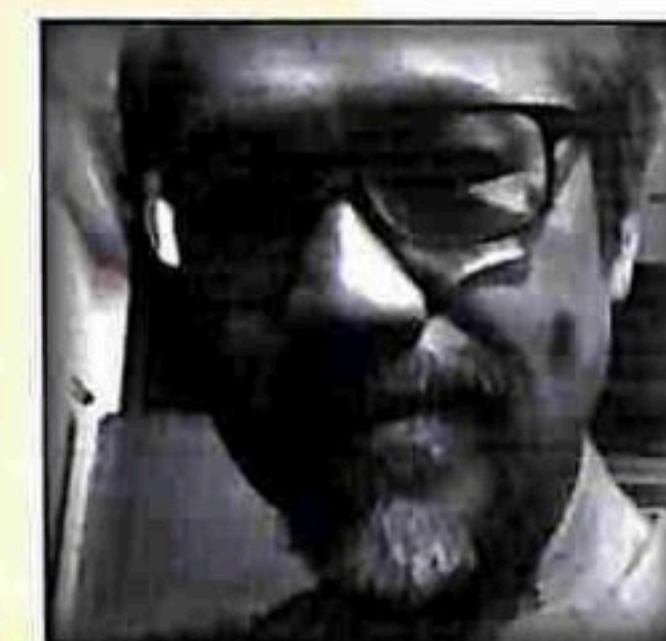
จิตรกรรม 1
สีอะครีลิคบนผ้าใบ 100 x 100 ซม.

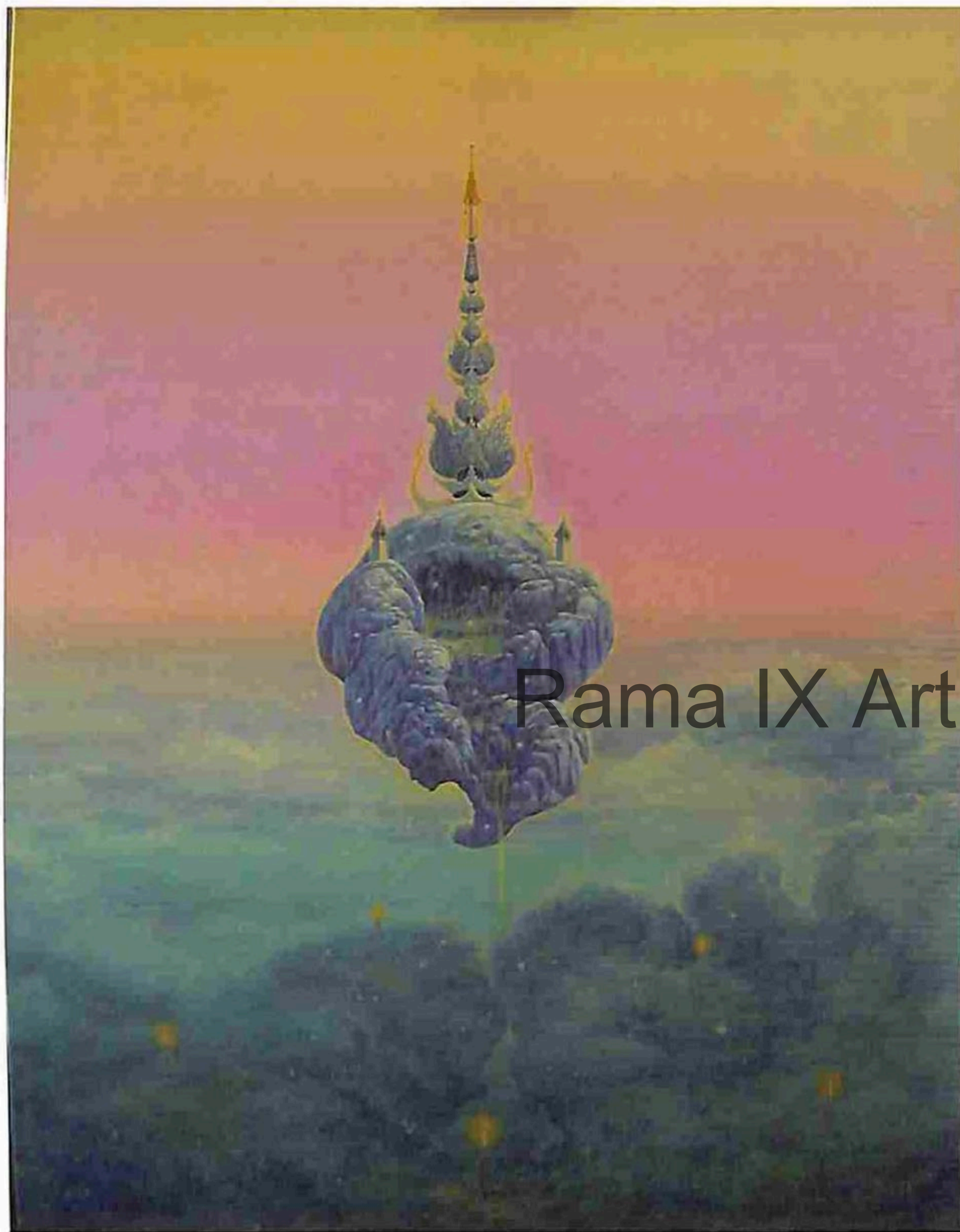
ในงานจิตรกรรม ผมสนใจ
ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง
รูปทรง สี รอยแปรง
และ พื้นที่ว่าง
ผลของความสัมพันธ์ดังกล่าว
ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า
แต่เกิดขึ้นและสั่นไหวไป
ตามความรู้สึกในระหว่างขั้นตอน
ของการปฏิบัติในการตัดสินใจ
นำรอยแปรงในแต่ละครั้ง
ซึ่งอาจคาดเดาได้เพียงครั้งเดียว
หรือกับซ้อนเป็นชั้นๆ
ขึ้นอยู่กับผลที่ปรากฏขึ้นว่า
มีผลกระทบต่อจินตนาการ
ของผมเพียงใด ผมจะรู้สึกตื่นเต้น
และเต็มตื่นทุกครั้ง ที่
สี รูปทรง รอยรอย
ที่เกิดขึ้นใหม่นี้
ให้ผลที่ไม่ได้คาดคิด มีพลัง
ก่อให้เกิดชีวิตใหม่ และแสดงเรื่องราว
สาระในตัวของมันเอง
จิตรกรรม ไม่ได้ขึ้นอยู่
นอกเสียจาก เป็นเรื่องของ สี
และจินตนาการ ภายใต้จิตของผู้สร้าง

จิตรกรรม 2
สีอะครีลิคบนผ้าใบ 100 x 100 ซม.

สมศักดิ์ เชาวน์ธาดาพงศ์ SOMSAK CHAWTHARDAPONG

THE LOVELY DAWN / 2558

สีอะครีลิคบนผ้าใบ 90 x 120 ซม.

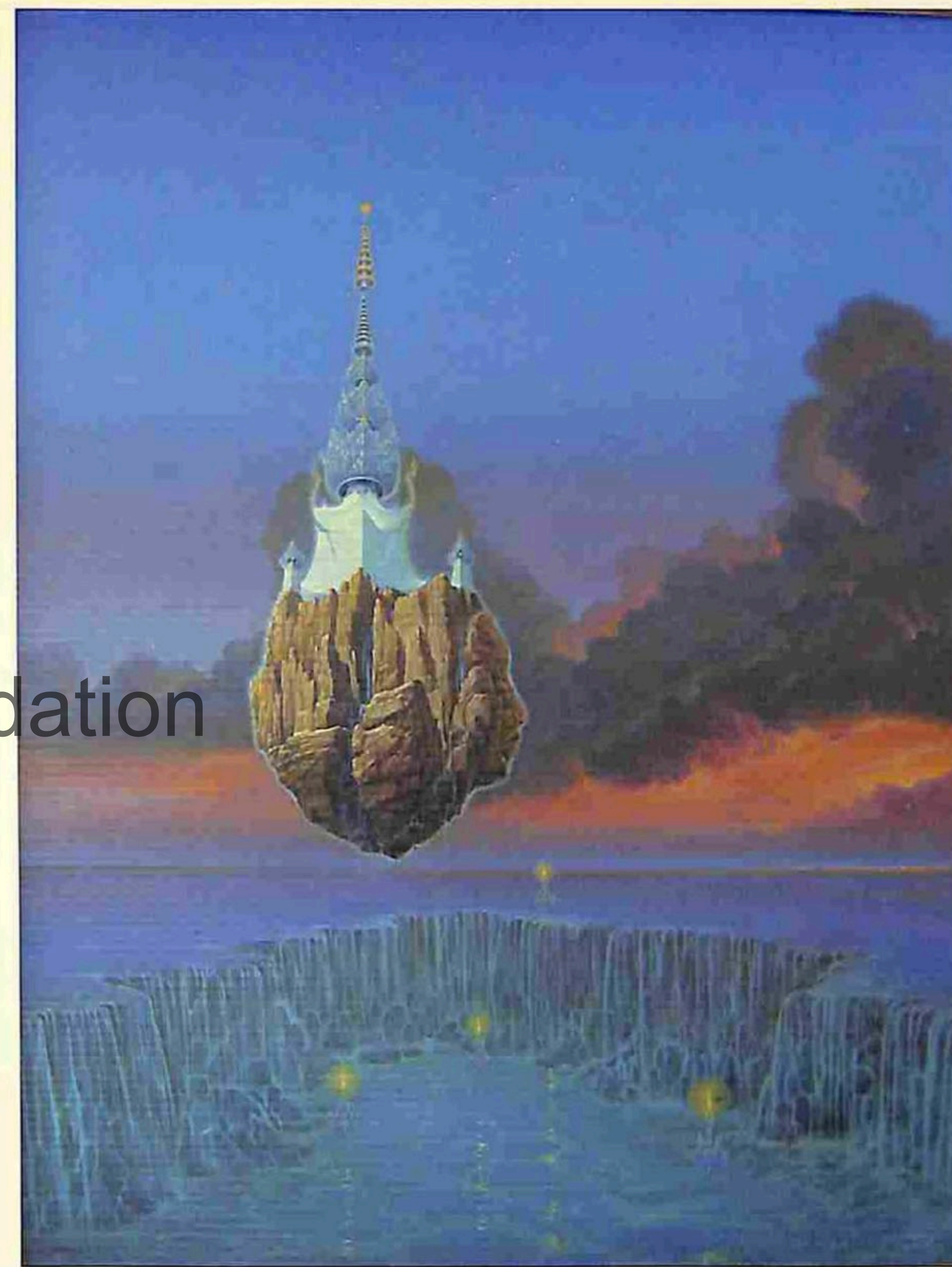
3 เวลา แห่งการทอคำนิ้งถึง
สภาวะแห่งจิตวิญญาณของตนเอง
เพียงช่วงหนึ่งขณะจิตอันได้แก่

ยามเช้า

คือช่วงเวลาแห่งการตื่น
การควมมีลมหายใจอยู่นั้น ตลอด
การมีชีวิตเริ่มต้นใหม่ที่เต็มเปี่ยม
“พลังแห่งความหวัง”

ยามเย็น

คือช่วงเวลาแห่งการใคร่ครวญตน
ต่อสิ่งที่กำลังผ่านพ้นไปหนึ่งวัน
ซึ่งมันผ่านอารมณ์ต่าง ๆ นานา
อันก่อให้เกิด
“การกินสุข” หรือ “การกินทุกข์”

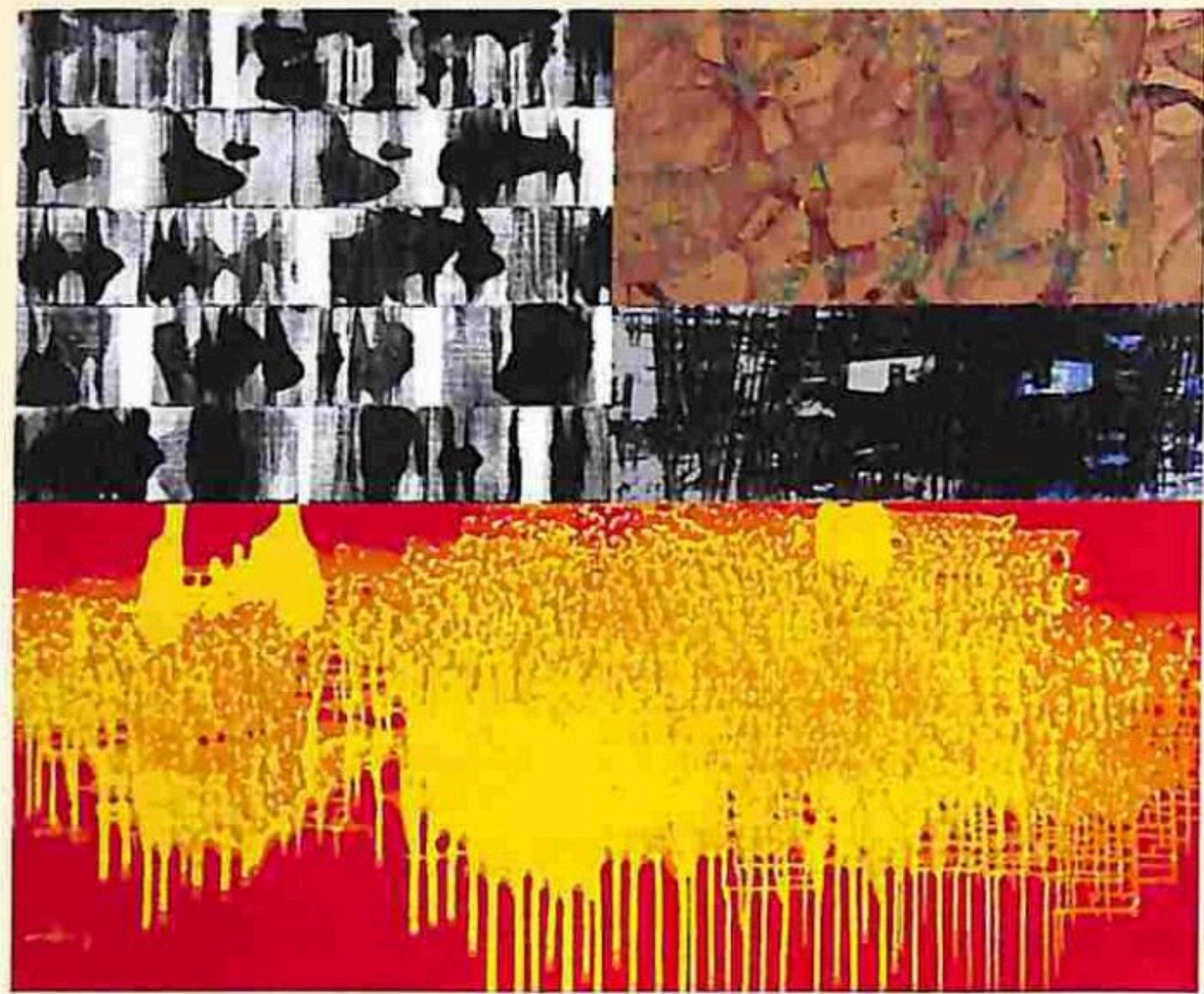
THE RHYTHM OF DELIBERATE / 2015

สีอะครีลิคบนผ้าใบ 90 x 120 ซม.

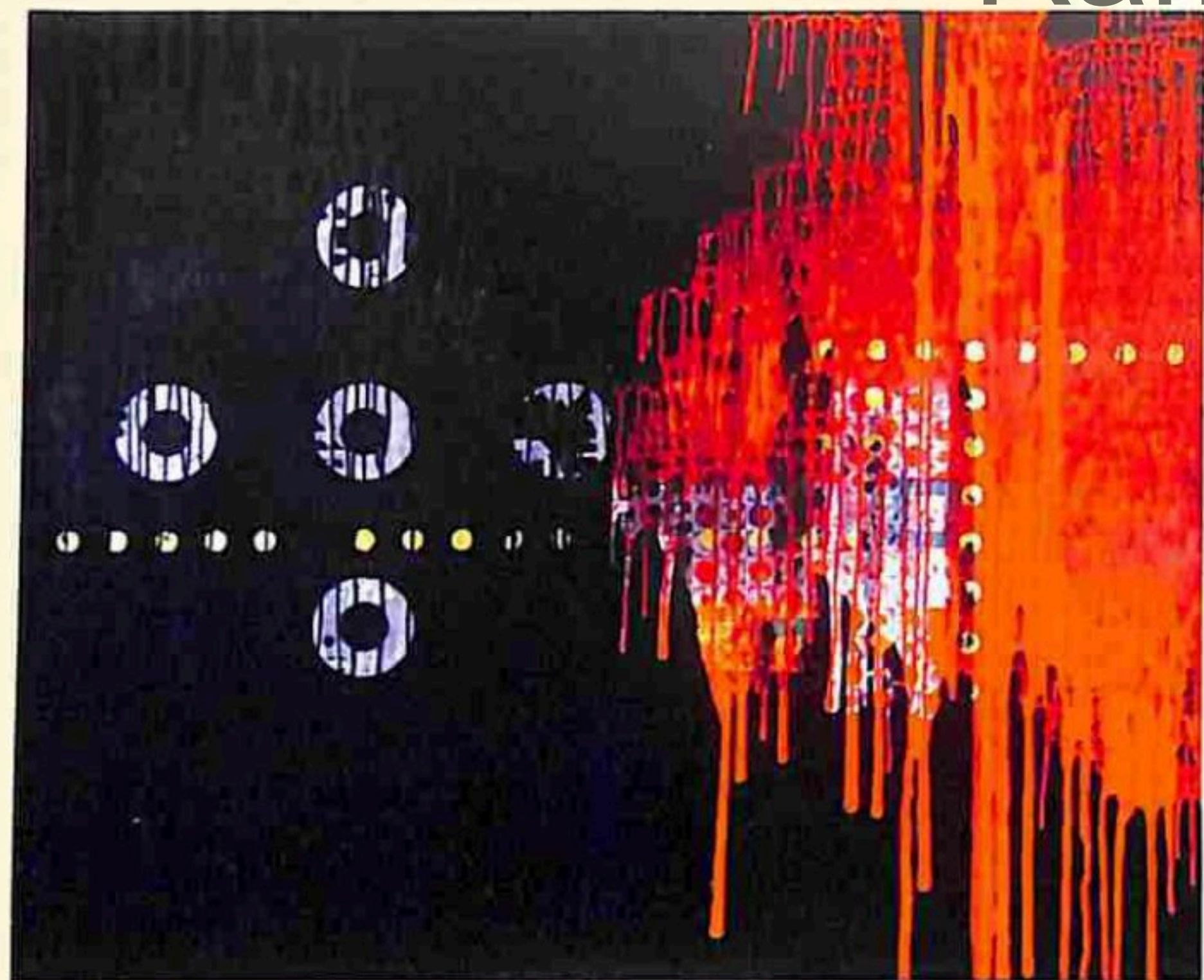

จารุพงศ์ จันทรเพชร JARUPONG JUNTARAPECH

298/6 รามคำแหง 164 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กทม. 10510 โทร. 089-151-3457

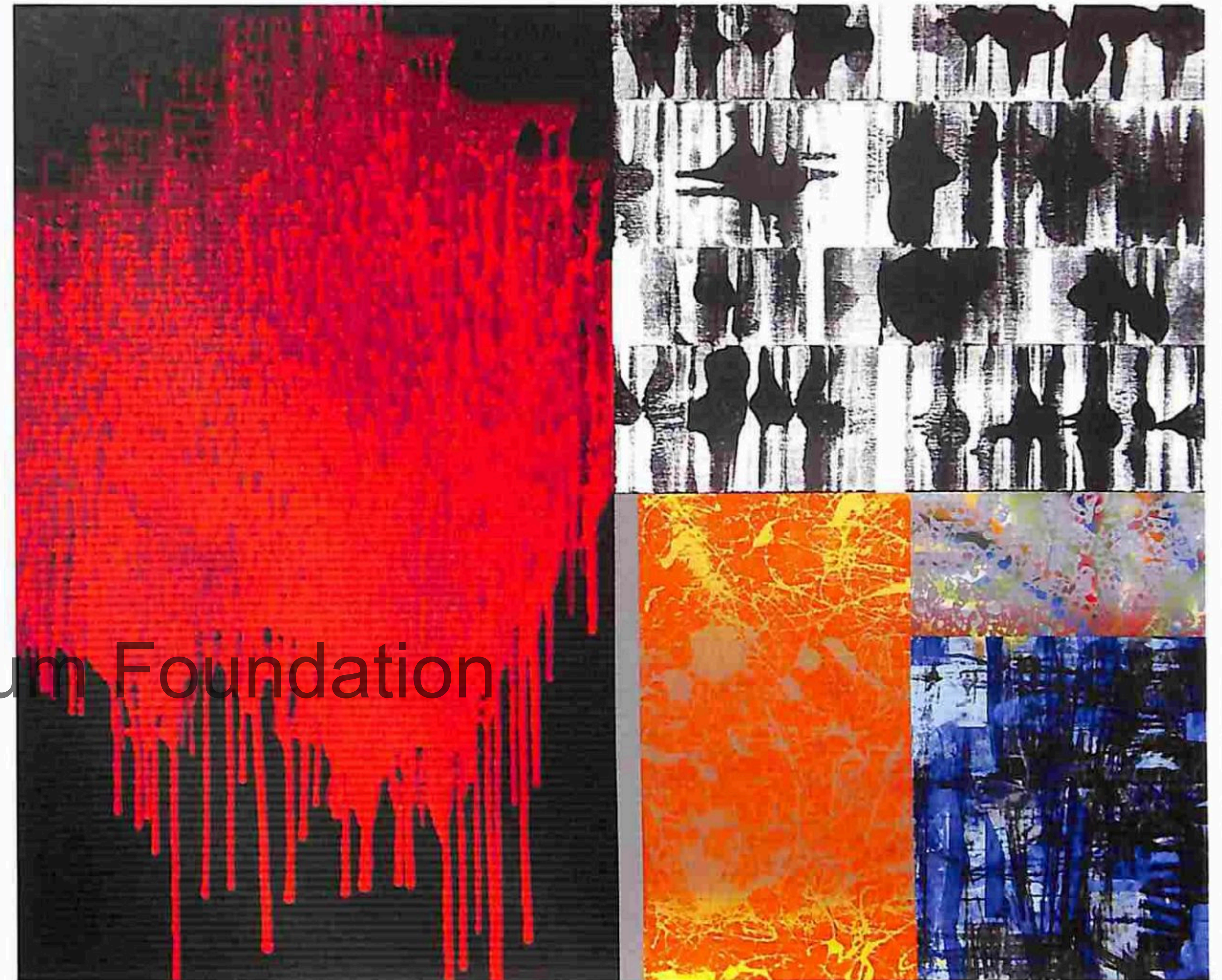
CHANGE A3
เทคนิคผสม 100 x 120 ซม.

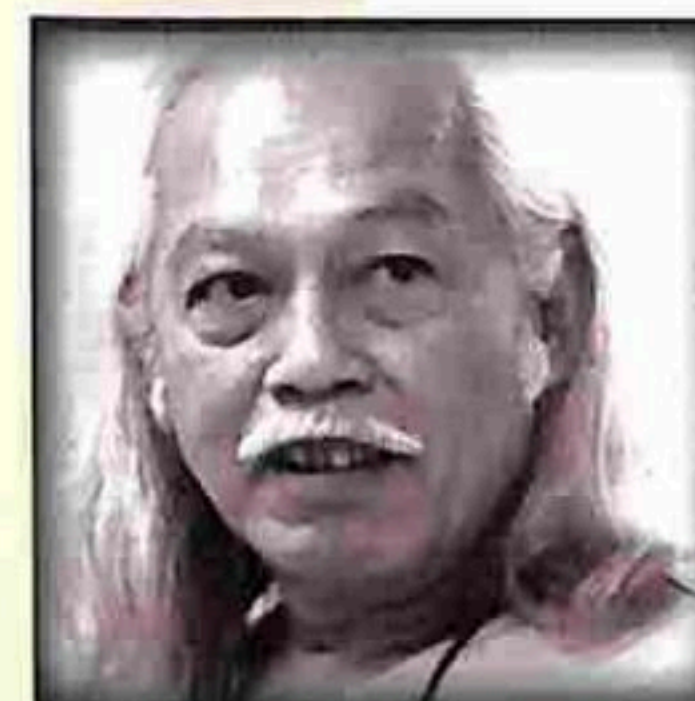
CHANGE A2
เทคนิคผสม 100 x 120 ซม.

ผู้คนในสังคมทุกวันนี้ให้ความสนใจ
และนำพาตนเองเข้าสู่สังคมในโลก
เสมือนเช่นสังคมออนไลน์อย่างทล
มากขึ้นทุกวัน ยินยอมที่จะอยู่ในนั้น
ถึงขั้นถึงวันมากกว่าที่ยอมอยู่
กับสังคมโลกแห่งความจริงที่สามารถรู้สึก
สัมผัสได้ทำให้ผู้คนในสังคมมีการปฏิสัมพันธ์
ต่อกันน้อยลงลูกหลานเข้าไปถึงสถาบันที่เป็น
พื้นฐานหลักของสังคมคือสถาบันครอบครัว
อย่างมีอารยธรรมเสียได้ เป็นการเปลี่ยนแปลง
แบบน้ำซึมบ่อทรายแต่รวดเร็วแค่เสียวินาที
ค่อยๆถูกกลืนกิน กัดกร่อน
ละลายหายไปกับความเจริญทางด้านวัตถุ
และเทคโนโลยีที่พัฒนารวดเร็ว
จนสามารถทำอะไรได้คล้ายมนุษย์เข้าไปทุกขณะ
ซึ่งนั่นทำให้จิตใจของผู้คนที่เป็นมนุษย์..
ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาคุณธรรมก็ค่อยๆจางหาย
เหือดแห้งพาลลงไปทุกวันทีพ่น
บ้างก็ยอมขายอวัยวะในร่างกายของตนเอง
เพื่อแลกกับเทคโนโลยีที่คิดว่ามีค่ากว่าตัวพระเจ้า
แล้วอย่างนั้นอนาคตที่โลกของเรา
จะได้ด้วยข้าพเจ้าเองก็คงไม่แน่นอน
เพราะทุกวันนี้ความมีตัวตนที่แท้จริง
คงไม่อาจเป็นหรือมีได้ถ้าไม่ได้มีชื่อ
อยู่ในสังคมแห่งโลก เสมือนพื้นที่เล็กๆ
ที่เป็นตัวตนของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้ามีอยู่
ก็คงถูกละลายกลืนหายไป
อย่างมีอารยธรรมได้...ในสักวัน

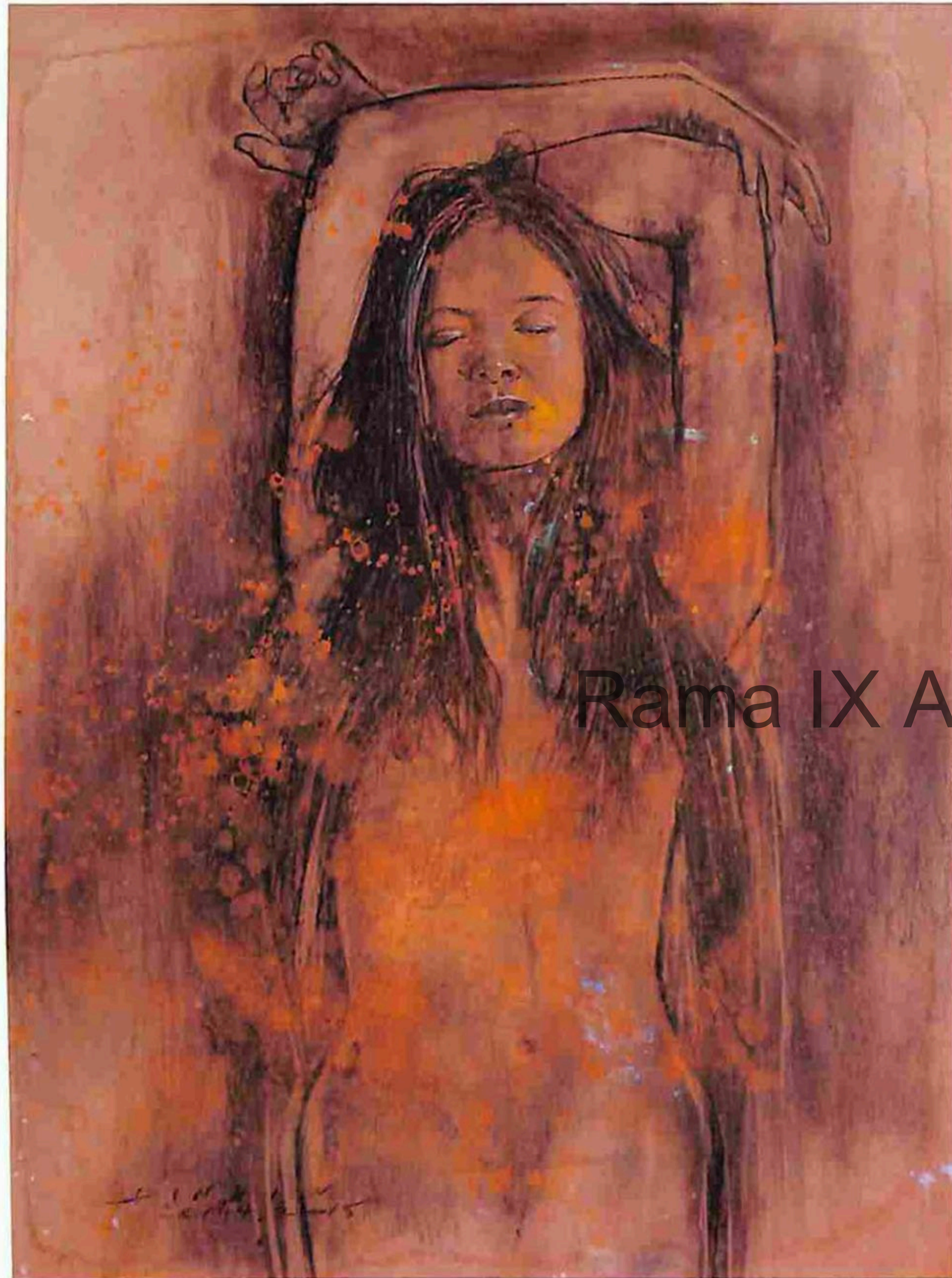
Rama IX Art Museum Foundation

CHANGE A1
เทคนิคผสม 100 x 120 ซม.

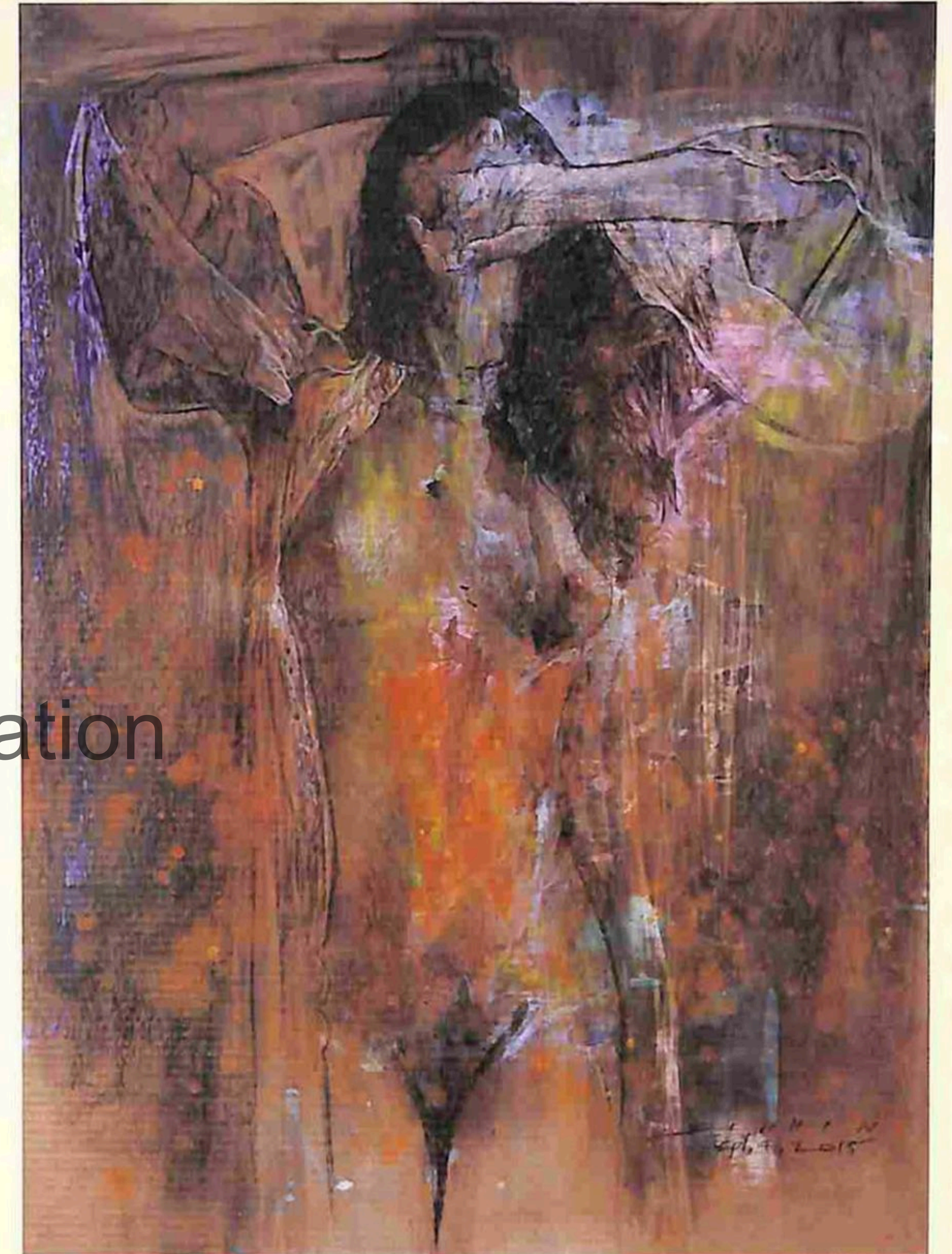
ชวลินธ์ ช่อสกุล CHOLASINTH CHORSAKUL

Erotic manoeuvres in the dark 1

Charcoal on Tone Paper 110 x 75 cm.

ความสมบูรณ์แบบที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
คือความไม่สมบูรณ์
และในความไม่สมบูรณ์ทั้งหมดนั้น
มันมีความสมบูรณ์อยู่
มันเป็นคนละชั่วที่นำมัทศารรย์
แข็งและอ่อน เรียบและหยาบ
งามและอัปลักษณ์
ทั้งหมดเป็นสิ่งตรงข้ามกัน
และมันคือความสมบูรณ์
เพราะสิ่งที่ตรงข้าม
เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในชีวิตของเราทุกคน

Erotic manoeuvres in the dark 2

Charcoal on Tone Paper 110 x 75 cm.

ดินหิน รักพงษ์อโศก DINHIN RAKPONG-ASOKE